

Han har i Bemærkningerne til Lovudkastet fremhævet, at Statens Myndigheder skulle ogsaa have Lov til at tage Patent — ja, det er rigtigt, det skulle de have Lov til — men saa siger Ministeren, at Staten skal have Lov til „at erhverve Patent, saaledes at Opfindelsens Hemmelighed bibeholdes“, og da det ikke kan ske, naar Bekendtgørelsen skal finde Sted, og den almindelige Regel iagttages, hvorved enhver kan blive bekendt med Patentets Indhold, skal der ikke finde en saadan Bekendtgørelse Sted med Hensyn til Patenter, som Staten selv udtager, det vil sige i Hærens eller Flaadens Interesse. I denne Anledning har Ministeren i § 8, sidste Stykke, sat en Bestemmelse, hvor det siges, at vedkommende Regeringsmyndighed, der i Hærens eller Flaadens Interesse søger Patent, skal „være berettiget til at fordrø, at den i §§ 16—22 omhandlede Offentliggørelse vedrørende Patentet ikke finder Sted.“ Hvorledes vil Stillingen i et saadant Tilfælde være? Vedkommende Minister eller Ministerium eller Staten tager et Patent, og saa siger man: hvad Opfindelsen vedrører, holde vi hemmeligt, men hvis nogen vover at gøre Brud paa Patentet, bliver han straffet eller skal give Erstatning. Men det er en umulig Bestemmelse; naar jeg ikke ved, hvad Patentet vedrører, naar det holdes hemmeligt, kan jeg ikke holde mig fra at udføre det, hvorpaa det gaar ud, thi jeg ved ikke, hvad jeg forbrøder mig paa. Lad os sige, at Krigsministeren eller Marineministeren tager Patent paa en Opfindelse, og saa kommer der en Ingeniør eller en Fabrikant, som har set denne Opfindelse i Udlandet, og han forarbejder den Genstand, som er patenteret for Krigsministeren eller Marineministeren. Han gør det i fuldstændig god Tro, thi han har ingen Afgang til at saa at vide, hvad det er for et Patent, Ministeren har udtaget, og saa skalde Ministeren kunne komme og anlægge Sag imod ham og saa ham dømt til Erstatning eller Straf, fordi han har gjort noget af den Slags! Det forekommer mig at være en ligesvem Selvmodsigelse. Det ligger i, at den ærede Indenrigsminister har der — vistnok, om jeg saa tør sige, under Paavirkning af sine militære Kolleger — gjort Brud paa det Princip, som Kommissionen saa skarpt og bestemt har lagt til Grund for hele Lovforslaget; derved er han kommen ind paa det fuldstændig umulige, at forlange Patentbeskyttelse paa Opfindelser, som man forbeholder sig at holde fuldstændig hemmelige.

Et andet mindre heldigt Udslag af en militær Indflydelse turde mulig den Bestemmelse være, som Ministeren har sat ind i

Lovforslaget, at Antallet af Patentkommissionens Medlemmer skal være 8 i Stedet for 6. Jeg mener, at 6 er allerede et temmelig stort Antal. Naar der nu oven i Købet skal være 8, idet det er antydet, at der skal være en Landmilitær og en Sømilitær, forekommer det mig, at Kommissionen vil blive for stor. De Tilfælde, hvor der vil blive Tale om Opfindelser, som direkte vedrøre Krigsmagten eller Flaaden, ville vistnok være saa faa, at Kommissionens øvrige Medlemmer meget vel kunne bedømme dem; hvis det ikke skulde være Tilfældet, kunde Kommissionen gøre, hvad der iøvrigt er givet den Anvisning paa i Lovforslaget, henvende sig til særlig sagkundige. Med andre Ord, kommer der et Spørgsmaal frem, som har Betydning for Hæren eller Flaaden, kan Kommissionen ganske simpelt henvende sig til sagkundige i Krigs- eller Marineministeriet og saa drøes Erklæring. Det vil være fuldkommen tilstrækkeligt, og saa behøver man ikke at forøge Kommissionens Medlemsantal saa betydeligt, som her er foreslaaet, og betale Gage til flere Kommissionsmedlemmer, ligesom man undgaar, at der ved Spørgsmaal om Patenter paa Opfindelser stadig skal blive gjort militære Hensyn gældende. I det jeg forudsætter, at dette Lovforslag vil blive gjort til Genstand for Behandling i Udvalg, vil jeg bede om, at maaske nogle af de Bemærkninger, som jeg har fremsat, maa blive tagne under Overvejelse af Udvalget.

Orden: Det foreliggende Lovforslag vil, for saa vidt det maatte blive ophøjet til Lov, blive gældende for Færøerne, da der ikke er nogen Undtagelsesparagraf i saa Henseende. Et Lovforslaget ikke indeholder nogen Bestemmelse om, at Loven ikke skal gøres anvendelig der oppe, finder jeg ganske rigtigt, thi det er jo ikke umuligt, at man ogsaa der oppe vil søge Patent paa en eller anden Opfindelse. Imidlertid ere de i Lovforslaget omhandlede Tidsfrister, i alt Fald for nogle Vedkommende, saa korte, at de umulig ville være tilstrækkelige, i Fald Loven bliver gældende for Færøerne. Jeg skal saaledes nævne Tidsfristerne i § 5 andet Stykke, i § 16 andet Stykke, i § 17, i § 19 første og andet Stykke og i § 29 andet Stykke. Da jeg forudsætter, at Loven, naar Lovforslaget som det foreligger, ophøjes til Lov, ved kongelig Anordning vil blive gjort gældende for Færøerne og saaledes blive underkastet Behandling i Lagtinget, skal jeg ikke nu udtale mig om Realiteten, men kun opfordre det eventuelle Udvalg til at tage under Overvejelse, om det ikke maatte finde sig foranlediget til, enten at udvide disse Tidsfrister